

TŘI ROKY JEJÍHO ŽIVOTA JSOU ZAHALENÉ TMOU.
MOŽNÁ BY BYLO LEPŠÍ, KDYBY TO TAK ZŮSTALO.

Návrat z temnoty

LIZ COLEYOVÁ

Návrat z temnoty

Návrat z temnoty

LIZ COLEYOVÁ

FORTUNA

Original title: Pretty Girl-13
Copyright © 2013 by Liz Coley
Jacket photo © 2013 by Sven Schrader/Getty Images
Jacket design by Sammy Yuen and Tom Forget

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2013
Translation © Milan Lžička, 2013

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri v edici Fortuna Litera

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Lucie Bednářová

První vydání

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace se nesmí reprodukovat, ukládat do informačních systémů ani rozšiřovat jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukcí nebo jinými prostředky bez písemného souhlasu majitelů práv.

ISBN 978-80-7321-705-1

Věnováno J., která přežila.

ČÁST PRVNÍ

PROLOG

ZTRACENÝ ČAS

UŽ JSI ZAPOMNĚLA, JAK BRZO NA LETNÍCH TÁBORECH SVÍTÁ – a jak hlasitě ráno štěbetají ptáci. Zachumlala ses do vyhřátého spacáku, abys neviděla zelené světlo prosvítající dovnitř nylonovým stanem, jenže usnout se nedalo, dokud si neodskočíš. A tak ses ze spacáku vysoukala a povzdechla sis.

„Co je, Angie?“ vynořil se ze záhybů spacáku Livviin šepot.

Katie se zavrtila do svého kostkovaného kokonu a přetáhla si ho i přes hlavu.

„Musím ke stromu,“ odpověděla jsi skautským výrazem pro malou potřebu.

„Je vzhůru ještě někdo jinej?“ rozlepila jedno oko Liv a zamžourala na tebe.

„Myslím, že ne,“ zavěťřila jsi. „Snídaně se ještě nevaří.“

Liv vypoučila oko. „Snad není řada na nás?“

„Ne. Spi dál.“

Rozepnula jsi stan a vyklouzla do svěžího, růžového jitra. Vy-

soko nad korunami stromů visely načervenalé mraky. Když ses kradla od shluku stanů, tlumilo zvuk tvých žabek borové jehličí pod nohama. Nikdo jiný se ani nepohnul. Sluníčko ještě nestačilo prohrát vzduch, a jelikož sis vyšla jenom v tričku, naskočila ti na holých rukou husí kůže.

Kolem mýtiny, kde oddíl včera odpoledne rozbil tábor, rostlo několik tisíc sosen – borovic pokroucených, těžkých, Jeffreyových, Lambertových. Vedoucí Wellsová vás je učila rozpoznávat podle kůry a jehličí, abyste získaly nášivku znal kyně stromů. Narazila jsi na pěšinu, po které jste včera došly do tábora, a tak ses po ní kousek vydala, abys našla hustší shluk stromů. Víc soukromí člověk pod širým nebem čekat nemohl. Stezku lemovaly droboučké zralé srpnové ostružiny, a tak jsi jich několik coby první snídani schroustala a na rtech a prstech ti ulpěla trpká červená šťáva. Přes cestu ležel spadlý strom s chorošem jak talíř a ty sis ho uložila do paměti jako orientační bod. Pak jsi z pěšiny sešla a zamířila o nějakých pět šest metrů hlouběji do lesa k místečku, kde se dalo dobře přičapnout.

Pomalu ses otočila kolem dokola, aby ses zbavila neodbytného pocitu, že tě někdo sleduje, pak sis stáhla tepláky a dřepala sis na bobek. Bylo to hotové umění, čurat v lese tak, aby sis nepotřísnila nohy nebo oblečení, v případě holek teda určitě.

Vtom nenadále jako výstřel z pušky zakřupala větvička. Úlekem ti až poskočilo srdce. Upřela jsi pohled do míst, odkud se zvuk ozval, a čekala jsi veverku. Zajíce. Jelena. Cokoliv, jenom ne člověka, jenž neviditelně splýval s podrostem, tedy až na přimhouřené tmavé oči – oči, jež na tebe hleděly s až povědomou lačností.

„Ššš,“ přiložil si ukazovák ke rtům a vykročil k tobě.

Zápolila jsi s teplákovkou, ruce neohrabané potupou a zděšením. Nedokázala jsi od jeho očí odtrhnout zrak, kvůli pronikavosti nehnutého pohledu, jež na tebe upíral, jsi ani nevnímala jeho tvář. Otevřela jsi pusu a chtěla něco říct, zakřičet, prosit, nic z tebe však nevyšlo – hrdlo jsi měla sevřené, jako by ti je obemkla oprátka a on třímal uzel. Vzápětí po tobě sáhl. Pravicí ti zakryl ústa a nesmlouvavým stiskem levice ti zkroutil ruku za záda. Ještě pořád ses ani nenadechla.

„Nebraň se mi, krasotinko,“ špitl přitisknutý k tvému tělu a vlhkými rty se ti dotkl ucha.

Bránit se? Ruce jsi měla ochablé a zesláblé. Podlamovala se ti kolena. Nez mohla ses ani na krok, natož abys vzala nohy na ramena a utekla. Tak jak by ses mu mohla bránit? Svíral se ti žaludek a ušima ti svištěl zvuk vichru, hotový hurikán v hlavě.

Přes toto burácení jsi zaslechla pronikavé zvolání malé dívky: „Honem. Schovej se!“

Otevřela jsem ti zrezivělou bránu, abys do ní mohla vklouznout.

Mezi spánky ti tepala bodavá bolest. Zůstala jsi strnule stát v jeho sevření. Tahaly jsme tě, napínaly, až se nakonec cosi uvolnilo. Na kratičký okamžik ses smrštila v droboučký, ostrý světelný bod, ucítila jsi, jak ses oddělila od těla.

Schovala ses. A my tě ukřívaly, dokud nebezpečí nepominulo. Trvalo to dlouho, předlouho.

VÝSLECH

„**A** TEĎ SE VRAŤ,“ ŘEKL HLAS. ANGIE UCÍTLA ŠTOUCHANEC mezi lopatky. O krok klopýtla a rozpráhla ruce, aby udržela rovnováhu.

„Au,“ ohradila se a rychle se ohlédla, ale nikdo tam nebyl.

Zachvěla se a zavrtěla hlavou, aby si ji pročistila. Když po-
minul nával závratí, otevřela znovu oči. Překvapeně si prohlí-
žela svou ulici. Svou slepou uličku. Svou čtvrt. Slunce už zcela
vystoupalo na azurovou oblohu bez jediného mráčku. Horký
pevninský vítr čechral koruny voňavých blahovičníků. Okraje
opadávajícího listí se už barvily dočervena. Chodník byl po-
setý zašpičatělými tobolkami. V srpnu?

Levou ruku jí tížilo nečekané závaží – obyčejná igelitová ná-
kupní taška. Kam se poděla její tábornická výbava? Když tašku
zvedla a nahlédla do ní, dolehla na ni zvláštnost celé situace.
Překvapeně ji upustila a prohlížela si levačku. Così jí tu ne-
hrálo. Tohle nebyla její ruka. Ani její prsty. Tyhle prsty byly

delší, útlejší, než by měly být. A prostředníček jí zdobil podivný stříbrný prstýnek. Pleť měla suchou a hrubou. Jako náramky jí zápěstí obkružovaly tmavé jizvy. Otočila i pravici a prohlížela si neznámé prasklinky a mozoly v dlani. Zkusmo ji zařala. Pocit to byl... zvláště cizí.

Angie se zamračila a opět se prudce ohlédla. Kde se tady vzala? Nevzpomínala si, že by sem přišla po svých. Byla jenom... v lese? Ani trochu jí to nešlo do hlavy.

Zakručelo jí v břiše a pravá ruka jí vylétla k pasu – pevnému, štíhlému. A kde vzala tuhle ohavnou košili? S kytičkami a volány? To rozhodně není její styl. A určitě si nic takového nepořídily ani Liv nebo Katie. A i kdyby snad ano, rozhodně by si ji od nich nepůjčila.

Zvedla igelitku a zadívala se na sbírku zcela neznámého šatstva. Prázdnotu v žaludku vystřídal znechucení. Přepadl ji pocit závratí, dezorientace, ztracenosti.

Angie klouzala očima po domech ve slepé ulici. Zaplaťpánbůh že alespoň tady vše poznávala. Auta na příjezdových cestičkách stála tam, kde stát měla, což bylo povzbudivé, ovšem pak zahlédla, jak do garáže vstupuje paní Harrisová a tlačí kočárek. Paní Harrisová přece žádné děti nemá.

Dala se do běhu a vůbec poprvé ucítila puchýře na chodidlech, bolest v nohou. Domů, musí se dostat domů. Samozřejmě. Zabloudila, ztratila se v lese. A teď je zase doma.

Sáhla pod pletenou rohožku, vytáhla klíč a otevřela si červené vstupní dveře. „Mami!“ křikla. „Ahoj, mami, jsem doma!“ Vešla dovnitř.

S tváří podobnou nevěřicné masce seběhla její maminka s křikem ze schodů a propukla v pláč. Popadla Angie do náručí a jen naprázdno polykala, jelikož se nezmohla na slovo.